

**Spory členů nemocenské pokladny proti pokladně z nároků
postižných náleží řešiti rozhodčímu soudu.**

Okresní soud v X. odmítl pro předmětnou nepříslušnost žalobu J. P. v Ch. proti Nemocenské pokladně soukromých úředníků a zřízenců v P. o náhradu 4.470 Kč s přísl., zaplacených za léčení, ač léčení měla platiti jmenovaná pokladna.

Zemský soud v P. k stížnosti žalobcově z m ě n i l usnesení prvého soudu a námitku předmětné nepříslušnosti soudu zamítl z těchto důvodů:

Námitku předmětné nepříslušnosti odůvodňuje žalovaný tím, že podle § 53 stanov žalované strany jest pro spory mezi pojištěnými členy a mezi předsednictvem příslušný výhradně rozhodčí soud.

O předmětné nepříslušnosti lze mluvit jen tehdy, jedná-li se o to, který ze řádných soudů jest k rozhodování věci sporné příslušným. Zde však se jedná o nepříslušnost odůvodněnou v tom, že jest příslušným soud rozhodčí, nikoli soud řádný, a tu by šlo o námitku, nepřipustnosti pořadu práva; ta rovněž byla vznesena a bylo v první řadě touto námitkou se zabývatí.

Avšak žádná z těchto námitek není opodstatněna.

Žalovaná strana jest zapsaná pokladna pomocná, které nebylo odňato osvědčení podle § 7 odst. 2. zák. ze 16. července 1892 č. 202 r. z. (§ 11 č. 6 zák. ze 30. března 1888 č. 33 ř. z. ve znění čl. VII. zákona z 15. května 1919 č. 268 Sb. z. a nař.) a právem prvý soud shledal, že jde o pojištění rázu veřejnoprávního. Nutno proto stanovám žalované strany přikládati ráz veřejnoprávní.

Avšak žaloba jest opřena o to, že žalobce zaplatil za lékařské ošetřování sebe i členů své rodiny MUDru L. Ž. 4.470 Kč a poněvadž byla povinna strana žalovaná náklad ten nésti podle stanov, domáhá se na ní náhrady těchto výloh.

Jde tedy o žalobu de in rem verso podle § 1042 obč. zák., na kterou nelze § 53 cit. stanov vztahovati, třeba se v něm uvádělo, že příslušnost rozhodčího soudu se vztahuje na spory mezi pojištěnými a mezi představenstvem vůbec, přece lze určitě souditi, že musí to býti spory, týkající se nároku, který vyplývá přímo ze znění stanov.

První soud vzal ku pomoci ustanovení § 25 stanov, podle nichž člen, když mu bylo odepřeno vyplacení p o d p o r y, může se během 14 dnů ode dne doručení příslušného výměru odvolati k rozhodčímu soudu.

Avšak žalobce nedomáhá se p o d p o r y ve smyslu zmí-

něného ustanovení, nýbrž náhrady vynaloženého nákladu za léčení, takže ani poukaz na znění § 25 není případný.

Také znění § 41 zákona ze 30. března 1888 č. 33 ř. z. jasně mluví o tom, že pro spory mezi pojištěnci a okresní pokladnou nemocenskou o nárocích na podporu příslušným jest výlučně rozhodčí soud této pokladny.

Touto zásadou jest zajisté ovládáno i znění § 53 stanov a sluší za to míti, že nelze také na žaloby versionální § 53 stanov vztahovati.

Náhradní nárok podle § 1042 obč. zák. jest nárokem soukromoprávním a jest přikázán pravomoci řádných soudů i tehdy, když žalovaný závazek k nákladu jest rázu veřejnoprávního, jak všeobecně je uznáváno a lze jej podle § 1 j. n. uplatňovati jen před řádnými soudy (srov. rozh. Nejv. soudu v Brně z 20. února 1923 č. j. R II 31/23 č. 2305 Sb. nejv. soudu civ.).

Nejvyšší soud k dovolací stížnosti žalované pokladny usnesení prvního soudu obnovil z těchto důvodů:

S názorem rekursního soudu, že námitka nepřislušnosti dovolaného soudu není opodstatněna, ježto se v přítomném případě nejedná o spor podle § 53 stanov rozhodčímu soudu vyhrazený, protože nejde o nárok ze stanov plynoucí a podle uvedeného §u stanov jen takové spory přísluší před rozhodčí soud, souhlasiti nelze.

Žalobce domáhá se na žalované pomocné nemocenské pokladně náhrady výloh, které za své a své rodiny léčení zaplatil lékáři a o nichž tvrdí, že je podle stanov měla zaplatiti žalovaná pokladna.

Podle § 53 stanov přísluší před rozhodčí soud spory mezi pojištěnými členy a představenstvem pokladny.

Jest pravda, že zažalovaný nárok jako nárok postižný (§§ 1036, 1037, 1042 obč. zák.) není bezprostřední nárok člena podle stanov, ale proto vyloučiti jej z příslušnosti z rozhodčího soudu podle § 53 stanov nelze.

Doslov § 53 stanov při své všeobecnosti zažalovaný nárok z příslušnosti rozhodčího soudu nikterak nevylučuje.

Ve stanovách § 15 a 16 jsou uvedeny případy, kde rovněž se nejedná o nároky přímo z členského poměru k pokladně vyplývající, jde tu také po případě jen o nároky postižné, a není pochybnosti, že v těchto případech je rozhodčí soud příslušný.

Vzhledem tedy ke všeobecnému znění § 53 stanov a že, jak uvedeno, příslušnost rozhodčího soudu jen na spory přímo z členského poměru vyplývající omezena není, nutno příslušnost

rozhodčího soudu uznati i pro přítomný spor a námitka nepřislusnosti dovolaného řádného soudu je opodstatněna.

Sdíletí opačný názor rekursního soudu nelze ani proto, že by při platnosti tohoto názoru bylo možno ustanovení o rozhodčím soudu obcházet. Pojištěnec, aby se vyhnul rozhodčímu soudu, zaplatil by, co platiti náleží pokladně, a zjednal by si tak příslusnosti řádného soudu. Tím byla by však smlouva jednostranně rušena a mařen účel ustanovení smlouvy o rozhodčím soudě.

Co se týče stanoviska žalobcova, že prý ustanovením stanov o rozhodčím soudě není vázán, protože mu nebyly stanovy doručeny a on o dotyčném jejich ustanovení nevěděl, jest jen tolik uvést, že přistoupením za člena se podrobil stanovám a na něm bylo, aby si jejich znalost zjednal.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu v Brně ze 16. prosince 1925 č. j. R I 1018/25-1. —t.

Do usnesení rekursního soudu, jímž bylo zrušeno usnesení soudu exekučního zrušující exekuci podle § 251 č. 1 a 5 ex. ř., lze podat revisní stížnost jen za podmínek § 527, odst. II. c. ř. s.

Rekursní soud vyhověv rekursu vymáhajícího věřitele zrušil usnesení soudu I. stolice, jímž byla zrušena exekuce podle § 251 č. 1 a 5 ex. ř., a nařídil soudu prvému, aby doplně řízení dále jednal a znovu rozhodl.

Revisní rekurs byl nejvyšším soudem o d m í t n u t z těchto důvodů:

Ježto doplnění řízení bude vyžadovati jednání se stranami o skutkových okolnostech, které mají býti vyšetřeny, a o průvodech je doličujících, byl by dovolací rekurs přípustným jen, kdyby napadenému usnesení byla vyhrazena právní moc (§ 527 odst. II. c. ř. s. a § 78 ex. ř.). Takové doložky však rozhodnutí rekursního soudu nemá, proto byl dovolací rekurs jako nepřipustný odmítnut (§ 523 c. ř. s. a § 78 ex. ř.), když neučinil tak již soud I. stolice.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 2. prosince 1925 č. j. R I 1003/25. Dr. Grešl.
